

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 3.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392976640/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

allerede sad. Præsten blottede sit gråhårede Hoved og bukkede let.

«Farvel, Hr. Pastor.»

Vognen kørte hen ad den opblødte Vej langs Fjorden. Hjulene knagede i Gruset, og Regnen strømmede ned ad Ruderne. De gule Bølger slikkede op ad Stendæmningen — langt ude i Disen svømmede en skovmørk Ø.

«Stakkels Mand,» sagde Fader, «han er så vist ikke egnet til den Gærning,» han sad stedse med Tue i Hånden. Moder svarede ikke, hun stirrede frem for sig under det sorte Stør, men Regitze hulkede i sin Krog. Faders Øjne blev urolige, han så ud ad Vinduet. Og så kom Tue også til at græde.

Alf var jo død.

— — — — —
 Det var samme Aften. Tue legede i Stuen ud mod Fjorden; Blæsten tudede i Skorstenen, og Regnen trommede paa Vinduerne, men de røde Gardiner var trukne for, og her var hyggeligt og lunt. Ane sad ved Bordet og stoppede Strømper, Lampelyset faldt hen over hendes bøjede, grå Hoved og svære Skuldre, ellers var der halvmørkt i det store Rum. Tue galoperede rundt langs Væggene og knaldede med sin Pisk, Smæld i Smæld — han legede Guldfux, og det var morsomt. Men hvor meget han så end prustede og trampede i Gulvet, så Ane ikke op, bare stoppede og stak i sin lange Strømpe. Af og til sukkede hun dybt, Ane var kedelig i Aften, men det måtte hun om, han havde nok med at tøjle Fuxen. Se nu bare, hvor den stejlede, så dens gyldenrøde Manke strømmede ned over Ryggen. Men bi — et kraftigt Tag i Tøjlerne, og den foer atter af Sted i elegante Spring, dens sorte Hove smældede og klaprede.

Døren gik. Moder stod henne paa Tærsklen, slank og lille, missende med Øjnene mod Lampelyset, der

skinnede over hendes sorte Hår og spejlede sig i hendes blanke, sorte Silkekjole.

«Mo'r, Mo'r!» han galoperede hende vrinskende i Møde, «tag dig i Agt, Guldfuxen stejler!» han sprang leende op ad hende. Der foer en Trækning over Moders blege Ansigt.

«Tue —» hun lagde hastigt sin Hånd på hans Skulder. Jublen blev ham pludselig stikkende i Halsen, og han tabte Pisken. Moders Kjole raslede, idet hun strøg ham forbi og ind til Fader.

Tapetdøren lukkede sig efter hende, og Tue stod fortunlet tilbage. Han mødte Anes Blik, hun rystede på Hovedet ad ham og sukkede:

«Årk ja, ja!»

Tue kom til at skælve over alle Lemmer, der jog et Sting igennem hans Hjærte — Alf — Alf — å, hvad havde han dog gjort — å Broder! Broder!

«Årk ja,» sukkede Ane.

Tue fløj ud af Døren, ind i det bælgmørke Kabinet og på Hovedet op i den store, sorte Lænestol — bort, bort fra Moders forundrede, bebrejdende Blik — å! hør, hør! Jorden faldt over Broders Kiste — Broder var død, og han havde leget Guldfux — — —

Tue kunde ikke glemme, hvorledes han havde handlet. Hvad maatte Broder vel tænke om ham, at han var så troløs og ikke elskede ham mere? Broder, som altid havde været så kærlig imod ham, altid leget med ham og givet ham søde Godter af raslende, blå Papirposer, Broder, som kælede for ham og sagde: «Liden Tue — liden Tue —», — men så snart han var død, glemte Tue ham, og den Dag, de begravede ham, sprang og dansede han med Guldfuxen. Alf måtte være meget vred over, at han sådan kunde glemme ham, og over, at han kunde blive ved at bo hos Fader, Moder og Søster, spise med dem og